

Nhớ mẹ ngày Vu Lan

ISSN: 2734-9195 08:42 20/08/2026

Vu lan năm nay, tôi hạnh phúc khi vẫn còn được cài trên ngực áo bông hồng đỏ nhưng trong lòng cũng nhiều nỗi lắng lo, khi mẹ mỗi ngày già yếu thêm một chút.

Ngoài trời nắng nhạt chiều tà, hoàng hôn buông xuống, tôi lại bồi hồi xúc động nhớ đến mẹ - người phụ nữ nhỏ bé nhưng mạnh mẽ nhất của cuộc đời tôi.

Tình yêu của mẹ dành cho con không gì sánh được, thế nhưng đứa trẻ quá đỗi ngang bướng là tôi mãi sau này, khi đôi chân đã trải xước qua bao giông tố cuộc đời mới cảm nhận và thấm thía được sự hy sinh và tình thương của mẹ.

Ngày bước vào tuổi dậy thì, nhiều bong bột, tôi rất ghét mẹ. Trong mắt tôi, mẹ khắc nghiệt, lạnh lùng trong cách nuôi dạy con cái, không vỗ về yêu thương nhiều, cho tôi tự vấp ngã, tự đứng dậy. Mẹ vô tình làm tổn thương tôi bằng lời nói cay nghiệt, rồi lại âm thầm xin lỗi bằng hành động. Nhiều lúc thấy bản thân mình khiến mẹ khó chịu, tôi suy nghĩ tiêu cực rằng không biết mẹ sinh ra tôi để làm gì?

Liệu có phải mẹ kỳ vọng vào một đứa trẻ sinh ra sẽ chữa lành vết thương, hàn gắn một gia đình vốn định sẵn là rạn nứt?

Thế rồi tôi chào đời trong nỗi đau âm ỉ mấy chục năm trời và sự hối lỗi thâm lặng. Một đứa trẻ sinh ra trong biển nước mắt của người mẹ khốn khổ và sự lạnh nhạt của cha. Cái lạnh bao lấy tôi từ khi còn đỏ hỏn. Trong những năm ngọn gió lạnh đông cứng trái tim tôi, tôi không còn nhận ra người phụ nữ đang trốn trong hình hài ngọn gió ấy nữa.

Khi lớn dần lên, thế giới quan rộng hơn một chút, khi không còn là cô gái hời hợt và nổi loạn nữa, tôi bắt đầu tìm hiểu và lắng nghe những câu chuyện về mẹ. Tôi bỗng nhận ra môi trường của mẹ từ bé vốn đã khắc nghiệt, thiếu thốn tình cảm của ông bà, tự mình vươn lên vượt qua để học hành, mẹ lấy ba cũng hai bàn tay trắng, khởi nghiệp cùng nhau. Mẹ không được yêu thương đúng cách, nên khi một ai đó đến nói những lời mật ngọt, hứa hẹn, mẹ đã tưởng đó là tình yêu.

Mẹ chọn ba là bến đỗ hạnh phúc, là nơi để mẹ lấp đầy khoảng trống của một tuổi thơ thiếu thốn yêu thương. Cuối cùng, ở với ai mẹ cũng khổ, mà sống quen trong cái khổ, mẹ coi đó là điều dĩ nhiên.

Bằng tuổi tôi bây giờ, áp lực về kinh tế, xã hội, đủ mọi thứ trên đời mà ngày đó mẹ vẫn vượt qua được. Sự nỗ lực, chăm chỉ, tấm lòng của mẹ, mãi về sau này, tôi mới hiểu, mẹ xứng đáng có một mái ấm, một nơi để về, một người chồng tốt hơn.

Không tìm kiếm được hạnh phúc từ nơi mình sinh ra, từ người chồng đầu ấp tay gối nên mẹ gửi hết kỳ vọng vào đứa con gái duy nhất của mình.

Mẹ muốn tôi có một cuộc đời khác mẹ - không phải lặng lẽ chịu đựng những trận bạo hành đau đớn, chấp nhận sống cả đời với lời đay nghiến từ ba và gia đình bên nội. Nhưng một người chưa được yêu thương bao giờ, cũng không biết yêu thương bản thân, thì làm sao có thể biết yêu thương người khác cho đúng cách? Càng lớn, cảm xúc của tôi dành cho mẹ càng thay đổi, thay vì oán trách giận hờn hay cáu gắt với mẹ, tôi càng thấy thương, thấy thấm thía nỗi lòng của mẹ. Mẹ cũng hiểu, dần thay đổi cách ứng xử để trò chuyện, để làm bạn với tôi nhiều hơn. Suy cho cùng mẹ cũng chỉ lần đầu làm mẹ thôi, mẹ cũng có nỗi lo, áp lực và những sai lầm không thể tránh khỏi. Mẹ chưa bao giờ nói mẹ yêu thương tôi, nhưng tôi cảm nhận được tất cả những điều mẹ làm đều là tình yêu

thương của một người mẹ dành cho đứa con của mình.

Năm 22 tuổi, tôi mất hết những gì mình yêu thích nhất sau vụ tai nạn, bao gồm cả đam mê xe dịch, đam mê chụp ảnh và đam mê sống.

Năm 22 tuổi, tôi mất tình yêu, mất niềm tin vào chính mình. Khi tôi và bạn trai nói lời chia tay, tôi rơi vào hoang mang và thiếu điểm tựa để bầu vút vào cuộc sống. Trừ một người, đó là mẹ.

Tôi nhìn người thân còn lại của mình sau khi ba bỏ đi tìm kiếm hạnh phúc mới lúc tôi tròn bốn tuổi, tôi chỉ còn mẹ và mẹ chỉ còn tôi.

Thế nhưng, mẹ chưa bao giờ thôi chăm nom hay chối bỏ tôi, bà không nói lời thương, cũng hiếm khi thấy bà cười nhưng bao giờ mẹ cũng chuẩn bị những bộ quần áo thơm mát cho tôi mỗi khi tôi đi làm, nấu món ngon mà tôi yêu thích...

Dù đã lớn, nhưng những ngày đông sắp sang mẹ luôn nhắc tôi mặc thêm áo. Tôi không sợ cô đơn, tôi sợ cuộc đời vô nghĩa. Mẹ tôi theo đạo Phật. Mẹ nói với tôi về số phận và nghiệp. Mẹ bảo những khổ đau mình trải qua chính là nghiệp báo từ nhiều kiếp trước, sửa sai và trả nghiệp là con đường đi đến sự tốt đẹp của mỗi người. Tôi tin vào điều mẹ nói.

Mẹ thường nói khi nào tôi lấy chồng sẽ thấm được một nửa những gì mẹ trải qua và khi nào tôi làm mẹ tôi mới hiểu hết nỗi lòng của mẹ. Nhìn mẹ, tôi bỗng muốn sống một cuộc đời có ý nghĩa, vì chính tôi và vì mẹ.

Người lớn thật giỏi quên đi nỗi đau của mình bằng việc vui đầu trong những bộn bề cuộc sống. Đôi lúc tôi tự hỏi rằng trái tim mẹ đã chai sạn đến mức nào để có thể xem những điều không trọn vẹn trong cuộc sống là hoàn toàn bình thường?

Có thể mẹ không có nơi để về, mẹ thất bại trong hôn nhân, nhưng mẹ lại thành công trong việc nuôi nấng con gái mình.

Vu lan năm nay, tôi hạnh phúc khi vẫn còn được cài trên ngực áo bông hồng đỏ nhưng trong lòng cũng nhiều nỗi lắng lo, khi mẹ mỗi ngày già yếu thêm một chút.

Nhịp sống bộn bề hối hả đã cuốn tôi đi quá xa, tạo thành những ngưỡng ngừng cản trở mỗi lần tôi muốn nói ra những lời yêu thương với mẹ. Tôi cũng không kịp trở về bên mẹ vào đúng mùa Vu Lan.

Chiều nay, ở một nơi xa, không có mẹ kề bên, cổ họng tôi chột nghẹn ngào, muốn thốt lên: Mẹ ơi, con muốn trở về ôm mẹ, vì con nhớ mẹ...

Tác giả: **Kim Vi**

*Khu dân cư số 12, thôn Đức Hiệp (Phước Sơn cũ) – xã Long Phụng (Đức Hiệp cũ)
– tỉnh Quảng Ngãi*